ANTON CORBIJN

Depeche Mode

Ivana Dvorská

Bakalárska diplomová práca

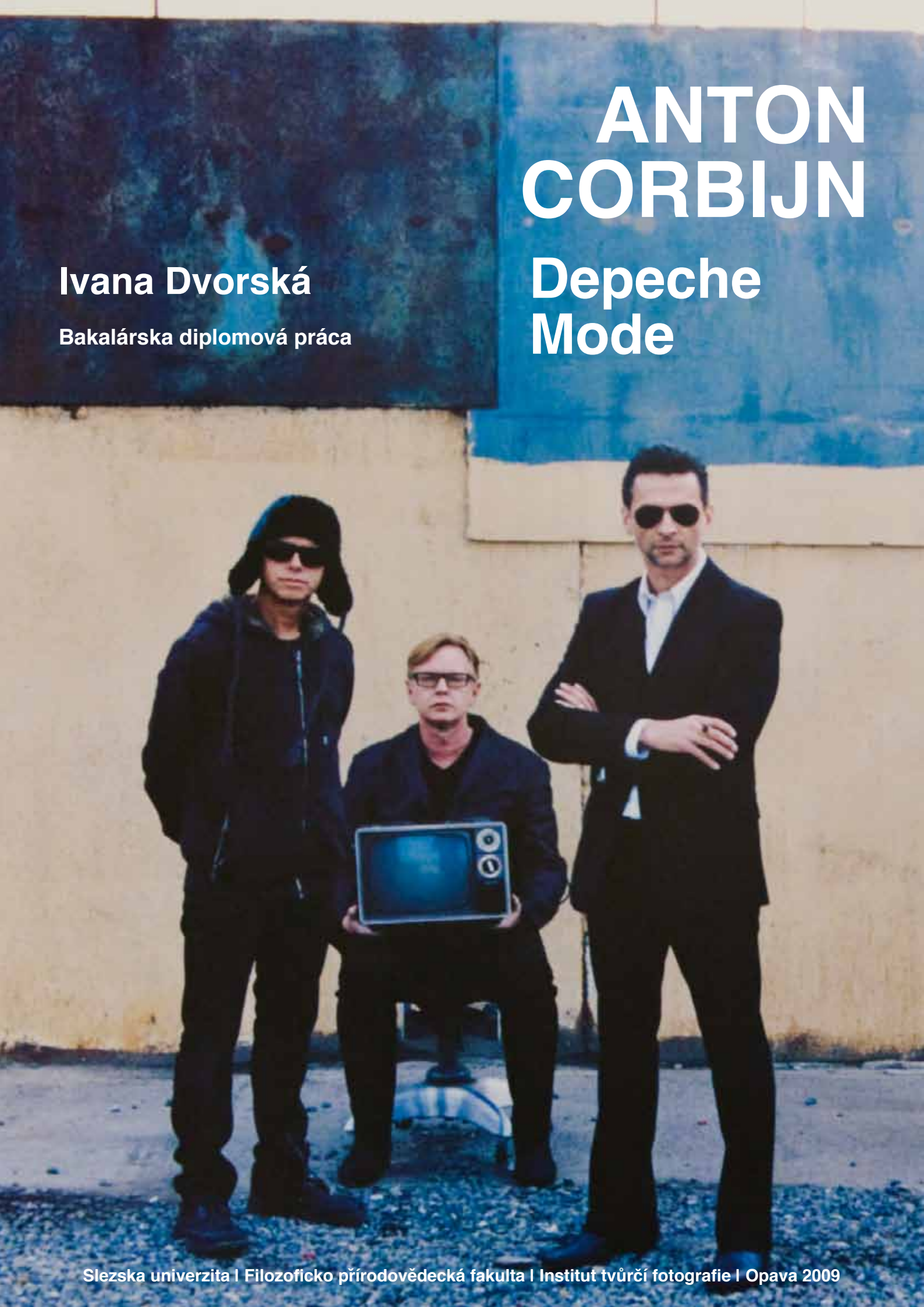

Slezska univerzita I Filozoficko přírodovědecká fakulta I Institut tvůrčí fotografie I Opava 2009

IVANA DVORSKÁ

ANTON CORBIJN

DEPECHE MODE

Slezská univerzita I Filozoficko - přírodovědecká fakulta

Institut tvůrčí fotografie I Opava, 2009

IVANA DVORSKÁ

ANTON CORBIJN

DEPECHE MODE

BAKALÁRSKÁ DIPLOMOVÁ PRÁCA

Obor: Tvůrčí fotografie

Vedúci práce: MgA. Ing. Evžen Sobek

Oponent: BcA. Karel Poneš

Slezská univerzita I Filozoficko - přírodovědecká fakulta

Institut tvůrčí fotografie I Opava, 2009

OBSAH

Úvod.....8

Anton Corbijn: Kto je Depeche Mode?.....15

Od videa k fotke.....17

For The Masses.....20

Violator.....25

Cudzinci.....28

Devotional era.....33

Ultra.....41

Exciter.....44

Sólo.....48

Dark Force.....50

Sound of the Universe.....55

Záver.....59

Použitá literatúra.....63

Internetové odkazy.....65

Register mien.....67

POĎAKOVANIE

Rada by som poďakovala všetkým, ktorí mi pri realizácii tejto bakalárskej diplomovej práci pomohli.

Prehlasujem, že som túto prácu vypracovala samostatne za použitia literatúry a prameňov
uvedených v zozname použitej literatúry.

Súhlasím, aby táto práca bola zvejrejnená zaradením do ústrednej knižnice FPF SU v Opave a Uměleckoprůmyslového muzea
v Prahe a na internetové stránky ITF.

V Prahe 15. septembra 2009
Ivana Dvorská

ÚVOD

Predstavovať Antona Corbijna (plným menom Anton Johannes Gerrit Corbijn Van Willenswaard) čo i len amaterskému fotografovi asi nie je veľmi treba. Za niekoľko posledných dekád snáď nebolo významnejšej hudobnej skupiny, herca či herečky, ktorých by jeho kamera nezvečnila.

Narodil sa 20 mája 1955 v meste Strijen nachadzajúce sa na ostrovčeku neďaleko Rotterdamu. Pochádza z veľmi silne nábožensky založenej rodiny, jeho otec bol protestantským kazateľom čo bola v miestnych končinách veľmi silná pozícia. Jedenásť rokov strávených na tomto ostrove zanechalo v Corbijnovi veľké stopy nesúce sa naprieč celou jeho tvorbou v podobe rôznych náboženských symbolov a nálad.

S fotografiou začínal už v mladom veku, nebolo to však zo začiatku ani tak kôli záujmu o fotografovanie, ako z lásky k hudbe a nutkaniu byť k nej čo najbližšie.

Anton Corbijn (vpravo) so svojou matkou a bratom | 1957

Anton Corbijn so svojim otcom | 1965

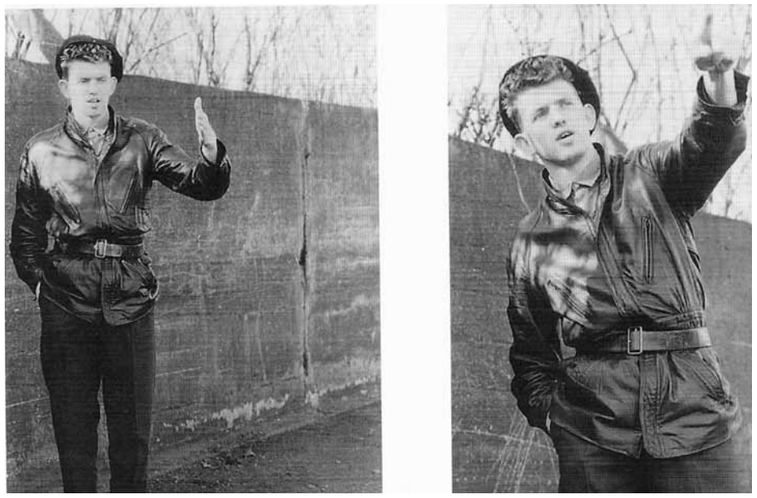

Anton Corbijn | 1983

“Pamätám si, že Beatles hrali v Holandsku v šestdesiatomštvrtom, to bola veľká udalosť. Mal som pocit, že som od týchto vecí veľmi ďaleko. Možno aj toto ma predurčovalo mať k hudbe silnejší vzťah.”

Za jeho začiatky sa dá považovať rok 1972 keď si v meste Groningen vyhliadol miestnu kapelu Solution. Neboli to síce žiadne hviezdy, u Corbijna však prebúdzajú vášeň do fotografie. Corbijn, ktorý bol ako teenager veľmi hanblivý používa fotoaparát ako zámienku dostať sa bližšie k pódiu, čo je paradoxne aj jeden z hlavných dôvodov prečo vôbec s fotkou začal.V priebehu nasledujúcich pár rokov, si skúša rôzne podoby fotky a zoznamuje sa s Hermanom Broodom.

Brood bol pre Corbijna veľmi dôležitou osobou, začiatky ich spolupráce siahajú až do roku 1974 a Corbijn si pri portrétovaní tejto vychádzajúcej rockovej hviezdy vytvára svoj osobitý štýl.

Elvis Costella | 1965

Brood sa časom stáva jednou z najväčších rockových legiend krajiny a vďaka tomu sa Corbijnove fotky dostávajú do množstva časopisov, čo mu veľmi pomáha pri vytváraní si pozície hudobného fotografa.

V roku 1979 odchádza do Anglicka. Jeho vášeň pre hudbu ho ťahá tam, kde sa deje všetko dôležité, do krajiny ktorá dala svetu Joy Division, ktorých je Corbijn v tej dobe veľkým fanúšikom, alebo Elvisa Costellu. Uchádza sa o prácu v prestížnom časopise New Musical Express (NME), kde sa prezentuje fotkou práve spomínaného Elvisa Costellu. Tá vtedajšieho editora pre NME, Neila Spencera, okamžite utvrdzuje o Corbijnových kvalitách ako hudobného fotografa, a pre nádejného fotgrafa nastáva zlaté obdobie.

“Hudba bola mojou prvou láskou, a to je dôvod prečo stále fotografujem hudobníkov, pretože pre mňa je to veľmi prirodzený bod záujmu.”

David Bowie

Mick Jagger

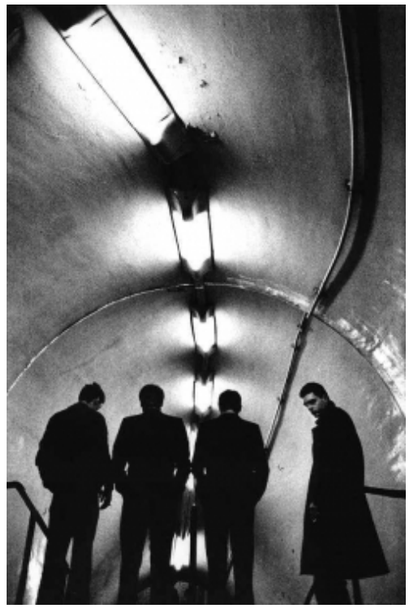

Joy Division

V priebehu šiestich mesiacov sa z Corbijna stáva hlavný fotograf NME, a nafotí desiatky titulných strán s hviezdami ako David Bowie, U2 alebo Mick Jagger. Corbijn sa svojím prístupom, no hlavne fotografiami stáva v umeleckých kruhoch veľmi populárnym, a vytvára si množstvo dlhotrvajúcich, v mnohých prípadoch už doživotných priateľstiev. Corbijnova práca sa stáva určujúcou pre ďalší vývoj hudobnej fotografie, a v priebehu niekoľkých rokov vyprodukuje jedne zo svojich najlepších záberov vôbec.

Jeden z najznámejšich je určite titulka s kapelou Joy Division, nafotená v tuneli stanice metra Queens Gate v roku 1979. Je zaujimavé, že tento portrét vzniká len mesiac po jeho nástupe do NME a stáva sa doslova ikonou doby. Joy Division, ktorý sa len ťažko nechávali prehovoriť na akékoľvek fotenie, sú portrétom nadšení a v dnešnej dobe už neodmysliteľne patrí k odkazu Joy Division.

Corbijna si veľmi intenzívne užíva aj spevák skupiny REM, Michael Stipe. Stipe je pre Corbijna veľmi zaujimavým objektom, ktorému sa páči výzor jeho na oko starej pokožky a špecifických čŕt tváre. Sprevádzaný príbehom ako sa Corbijn doslova váľa smiechom na brehu práve v momente, keď sa Stipe topí v oceáne, vzniká už dnes ďalší z jeho najlepších portrétov.

“Od Antona som nikdy, nikdy nevidel zlú fotku!” (Michael Stipe)

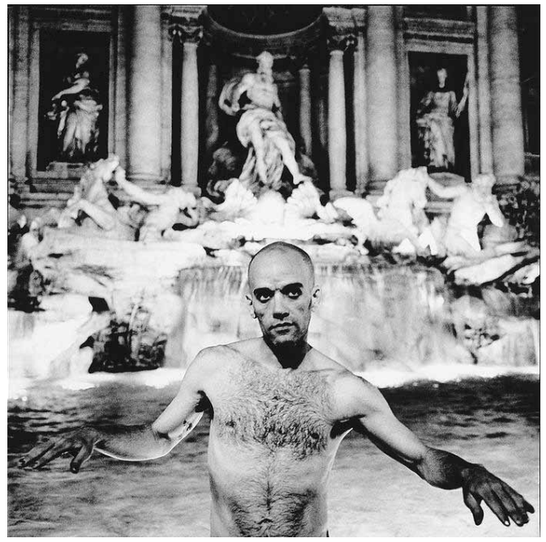

Michael Stipe

Michael Stipe

Fad Gadget | 1983

U2 | 1987

REM | 1991

U2 | 1991

Postupom času pridáva ku klasickej fotografii aj návrh a fotenie hudobných nosičov, kde opäť uplatňuje svoj vlastný rukopis a začína vo väčšom merítku používať symboly a pracovať s krajinou, ku ktorej mal vždy veľmi blízko. Jedným z najznámejších bude určite fotografia pre album Joshua Tree, skupiny U2 (v tomto prípade bol Corbijn aj nepriamo autorom názvu albumu).

Je zaujimavé akým spôsobom dokáže Corbijn nadviazať úprimný a priateľský vzťah s často tak komplikovanými osobnosťami, akými hviezdy rockovej scény dokážu byť. Dôvod prečo spoluprácu s ním vyhľadávajú je jednoduchý, v ich očiach je to umelec, ktorý svoju vášeň pre hudbu vie preniesť do svojich fotiek, poprípade návrhu obalu či videa. Každy chce predsa prezentovať svoje dielo tak, aby mal z neho dobrý pocit ako z celku, k čomu vizuálna stránka nepochybne patrí. Nie menej dôležitým je aj ľudský faktor. Corbijn je človek s veľmi svojským humorom, čo môžem celkom iste potvrdiť aj z vlastnej skúsenosti. Pri svojich shootingoch hodne využíva pohyb vlastného tela, čo taktiež dostáva osadenstvo pred kamerou často do kolien. V nekonečnom zozname ľudí,

s ktorými spolupracoval len ťažko nájdete niekoho, kto by Vám ako jeden z hlavných dôvodov spolupráce neuviedol jeho pohodovú náladu, zábavnosť a prirodzenosť.

Aj keď trávi fotografovaním väčšinu svojho času, už začiatkom osemdesiatych rokov dostáva Corbijn niekoľko ponúk na natáčanie hudobných videoklipov. Možno aj s ohľadom na svoj vlastný profesionálny rast, niektoré z nich, aj keď veľmi neisto, prijíma. V dobe keď bolo hudobné video stále v plienkach, a všetko čo sa v tomto odvetví vyprodukovalo bolo často diskutované všade kam sa pozriete, sa púšťa do niekoľkých prvotín pre kapely ako Art Of Noise, Propaganda alebo Echo and The Bunnymen. Corbijn sa v týchto vodách dlho necíti ako doma, a celý proces natáčania a produkcie každého videa je pre neho veľkým utrpením. To sa mení v druhej polovici osemdesiatych rokov, keď berie video kameru do vlastných rúk čo podľa jeho vlastných slov mnoho vecí uľahčilo. Hlavným dôvodom je vraj nedostatok prostriedkov na väčšie produkcie, tým pravým však bude asi fakt, že chce mať jednoducho väčšiu kontrolu.

Niekedy v tejto dobe sa po druhykrát stretáva s kapelou, ktorá sa stáva jeho inšpiráciou na ďalšie desaťročia a vzniká tak fascinujúci príbeh porozumenia, úspechu a hlavne jedno obrovské dielo s názvom Depeche Mode, ktorého sa Corbijn stáva neoddeliteľnou súčasťou.

Therapy? | 1995

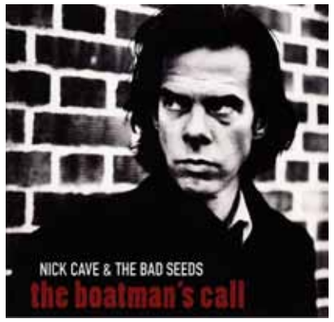

Nick Cave | 1997

Jimmy Page & Robert Plant | 1997

Herman Brood | 1999

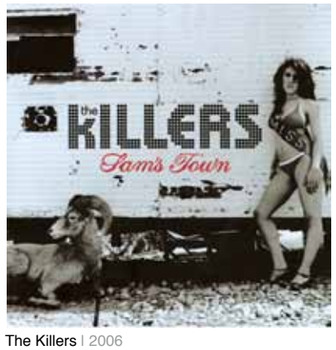

The Killers | 2006

ANTON CORBIJN: KTO JE DEPECHE MODE?

“Myslím, že nás nemohol vystáť. Neznášal nás.” ***(Martin Gore)***

Zoznamovanie sa Corbijna s Depeche Mode nebolo však vôbec jednoduché. Presunieme sa trochu na začiatok osemdesiatych rokov,

Fotenie pre časopis New Musical Express | 1981

do doby keď bol Corbijn na výslní ako uznávaný hudobný fotograf, do tej istej doby keď Depeche Mode vydali svoj prvý album “Speak And Spell”.

Spolupráca, ktorá časom vyvrcholila obrovskými svetovými úspechmi nezačínala vôbec ideálne. Corbijn v tejto dobe Depeche Mode doslova opovrhoval. Keď ho v roku 1981 vyslali z NME na photo shoot s vychádzajúcou hviezdou Depeche Mode, bolo to na dlhé roky aj ich posledné stretnutie. Začiatky ich spolupráce asi najlepšie vystihuje historicky prvá Corbijnova fotografia Depeche Mode, ktorá sa nepochybne vryla do pamäte speváka kapely Dave Gahana,

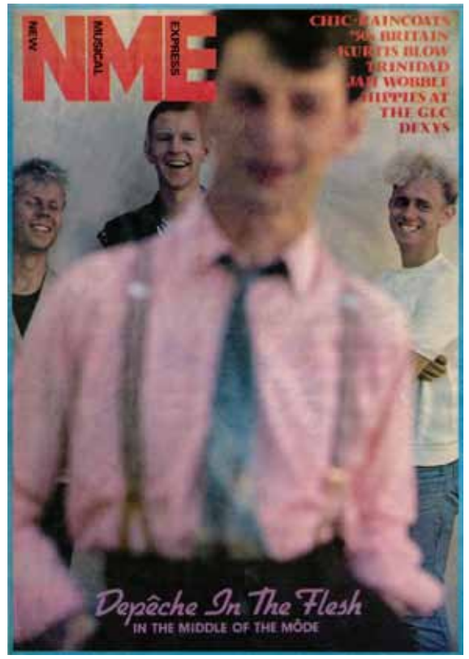

Obálka časopisu New Musical Express | 1981

“Keď sme tam tak stáli, ja vpredu a zvyšok kapely o niečo za mnou, hovorím si, že to bude klasický Antonov portrét. No potom som to videl v novinových stánkoch, všetci okrem mňa boli zaostrení. Na obálku som sa síce dostal, ale vtedy ma to dosť vzalo.”

(Dave Gahan)

Corbijn, ktorý bol v tej dobe upnutý na undergroundovú hudobnú scénu nechcel mať s touto vtedy začínajúcou popovou partičkou nič spoločné, “po tom prvom fotení som odmietal akúkoľvek príležitosť na spoluprácu s nimi, boli pre mňa v tej dobe príliš popový”.
A tak sa aj stalo.

OD VIDEA K FOTKE

Corbijnovi sa darilo vyhýbať ďalšej spolupráci až do doby, keď ju nakoniec on sám uvítal. V polovici osemdesiatych rokov sa mu zachcelo pozrieť si Ameriku, kam sa zatiaľ pracovne nedostal a začal sa obzerať po spôsobe ako si tento malý sen, ideálne zadarmo, splniť.

V tej dobe už Depeche Mode veľmi úspešne koncertujú po celej Amerike, kde chcú natočiť aj video k ich novému singlu. Kapela už pokročila trochu iným smerom, zvuk je viac surovejší, texty provokujúce (Master And Servant, Blasphemous Rumours) a majú za sebou už dosť veľkú základňu fanúšikov.

Corbijn túto zmenu samozrejme vycítil, a tak keď prichádza ponuka na natáčanie videoklipu v Spojených štátoch, nenecháva sa už dlho presviedčať.

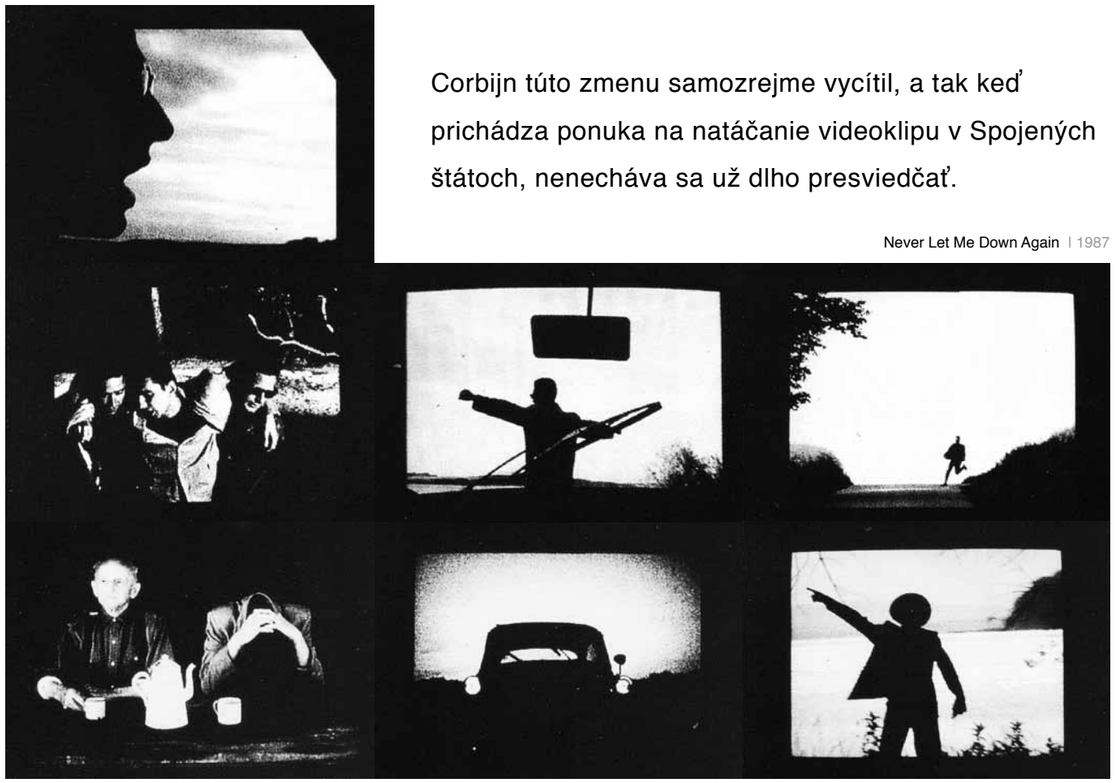

Never Let Me Down Again | 1987

Počas leta roku 1986 odlieta do Los Angeles, kde Depeche Mode práve končia šnúru a natáča s nimi v púštiach neďaleko Los Angeles, a z časti aj na koncertnom vystúpení, video pre skladbu “Question Of Time”.
Corbijn, ktorý kapelu vidí prvy- krát na živo je ich vystúpením veľmi príjemne prekvapený a snaží sa svojou prácou zapôsobiť. Predsa len už to nieje Depeche Mode akých poznal.

Toto prvé hudobné video, ktoré je akousi kombináciou živých záberov kapely, a messengera preháňajúceho sa púšťou vo svojej sajdke s malým dieťaťom v úlohe „balíka“, sa stáva kultovým, minimálne v očiach fanúšikov, od svojej premiery. Corbijn video natočil na Super 8 kameru, vyznačujúcou sa pomerne vysokým zrnom a kontrastom. Snaží sa čo najviac využiť možnosti a hlavne svoje doterajšie skúsenosti z klasickej fotografie, a vytvára tak zaujímavú koláž čiernobielych záberov, ktoré majú veľmi blízko k jeho portrétovej a koncertnej fotke.

Kapela končí turné a Corbijn sa vracia späť do Londýna. Na celých deväť mesiacov je takmer ticho, a celý čas nevie čo si vôbec o jeho výtvore myslia.

“Nakoniec zavolali a oznámili mi, že majú novú pieseň, nech si ju prídem vypočuť. A tak prišlo ďalšie video, a ďalšie, a ďalšie a potom som ich začal aj fotiť.”

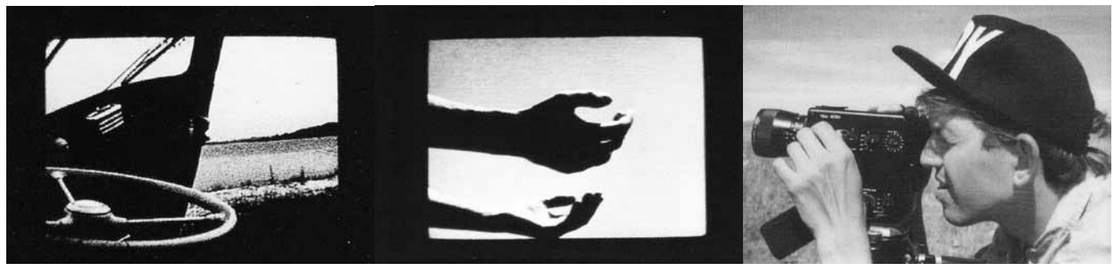

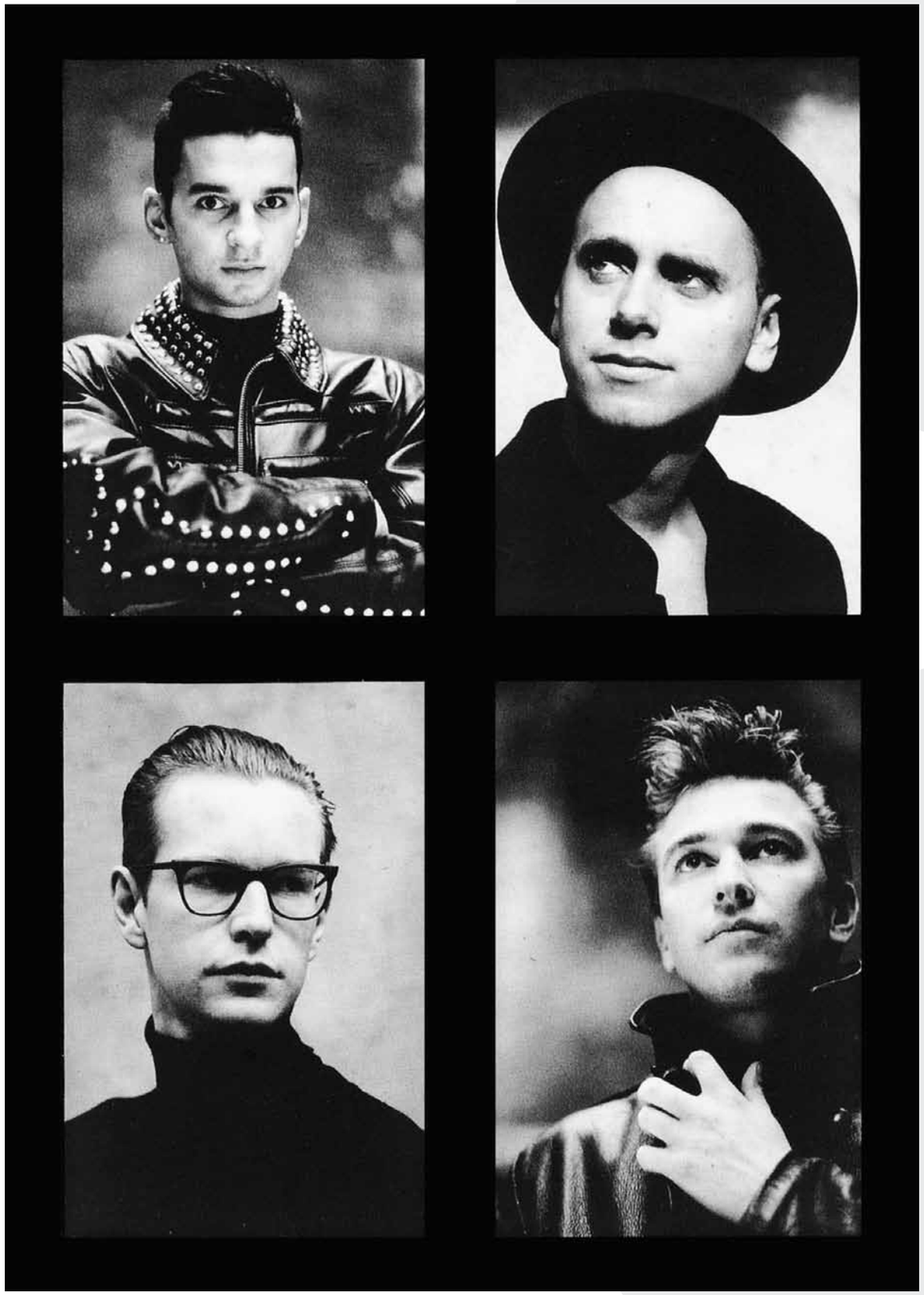

101 | 1987

FOR THE MASSES

V priebehu roku 1987 vznikajú pod Corbijnovou réžiou až štyri videoklipy k skladbám Strangelove, Pimpf, Never Let Me Down Again a Behind The Wheel (spoločne s prvotinou „Question Of Time“ vychádzajú v roku 1988 na video kompilácii „Strange“). Všetky pochádzajú z prelomového albumu kapely nesúci názov “Music For The Masses“.

Kapela vyráža koncom roka na svoje “Music For The Masses Tour“, ktoré ako už býva tradíciou, sprevádza aj takzvaný tourbook - zväčša vo forme kolekcie veľkoformátových fotografií. Fotky do tohoto tourbooku dávajú Depeche Mode na starosť práve Corbijnovi a to je moment, kedy sa s kapelou viac zbližuje. Vzniká prvá plnohodnotná zbierka fotiek Depeche Mode pod Corbijnovým vedením.

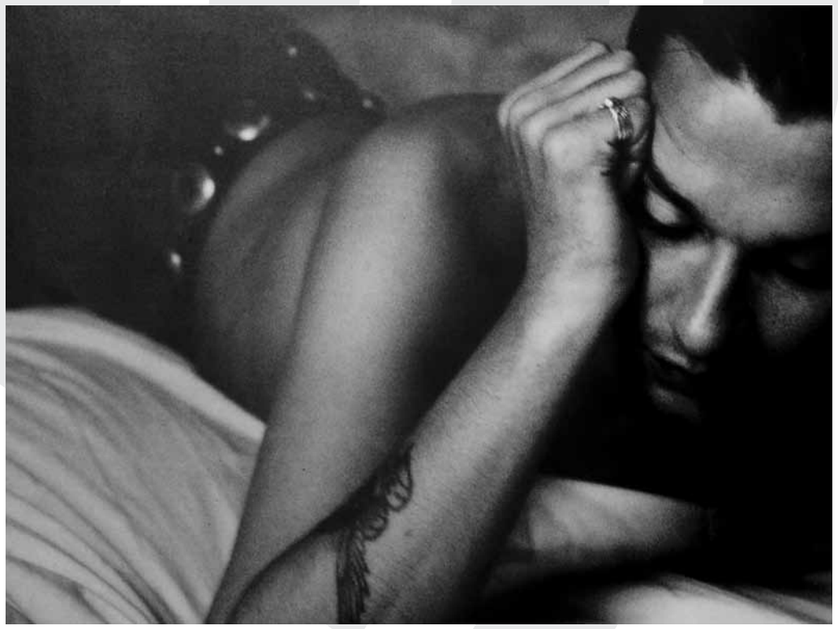

Dave Gahan | Tourbook | 1987

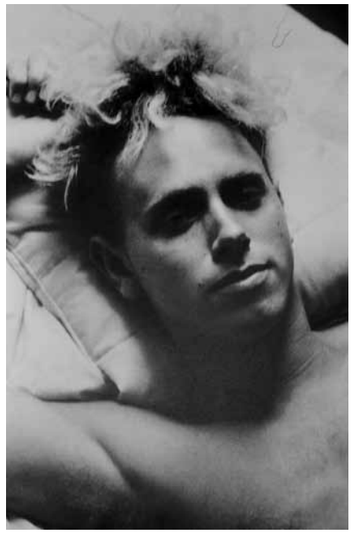

Martin Gore | Tourbook | 1987

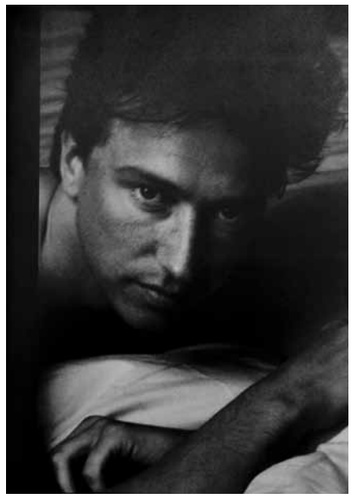

Alan Wilder | Tourbook | 1987

Andy Fletcher | Tourbook | 1987

Na štyridsiatich stránkach, ktorým dominujú desiatky Corbijnových fotografií je poznať, že sa so svojimi objektami iba zoznamuje. Jemné, zasnené portréty až polo akty nepôsobia úplne presvedčivo, a pocitovo možno trochu neosobne. Skúša rôzne polohy, nálady a štýly ako by si potreboval vytvoriť nejaký celkový obraz, od ktorého by sa mohol posunúť niekam ďalej.

“Je dobré poznať ľudí, s ktorými pracuješ, znižuje to úroveň stresu.”

Corbijn sám o sebe vyhlásil, že ho ani tak nezaujíma prostriedok, ako atmosféra fotky. Oslobodený od nejakých limitujúcich faktorov vytvára niečo, čo je pre neho prirodzené. Neláme si veľmi hlavu nad jemnou roztrieštenosťou a trochu chaotickým výrazom súboru, ktorými tieto fotky určite oplývajú. Sám sa v kapele veľmi nevyzná, a tak sa snaží nájsť si v nej svoje miesto. Corbijnova spriaznenosť so symbolikou je viditeľná v druhej časti knihy, keď pri portrétovaní využíva veľký megafón (symbol sa predtým objavil ako súčasť grafického návrhu obalu k albumu).

Tento veľmi unikátny súbor nakoniec uzatvára niekoľko koncertných záberov, ktoré svojím pojatím a Corbijnovou typickou nedokonalosťou a atmosférou, veľmi príjemne zapadajú do vizuálneho konceptu “Music For The Masses” a sú určite tou zaujímavejšou časťou knihy.

“Ja si myslím, že nedokonalosť je podceňovaná.”

S kultom Depeche Mode sa nesie aj niekoľko zvláštnych znakov. Jedným z nich je nesporne oddanosť fanúšikov, ktorá prirodzene prechádza do zberateľskej vášne. Málokto sa môže pochváliť čo i len jedným výtlačkom spomínaného tourbooku, a to vyšiel s malými obmenami v troch rôznych ediciach!

Depeche Mode | Tourbook | 1987

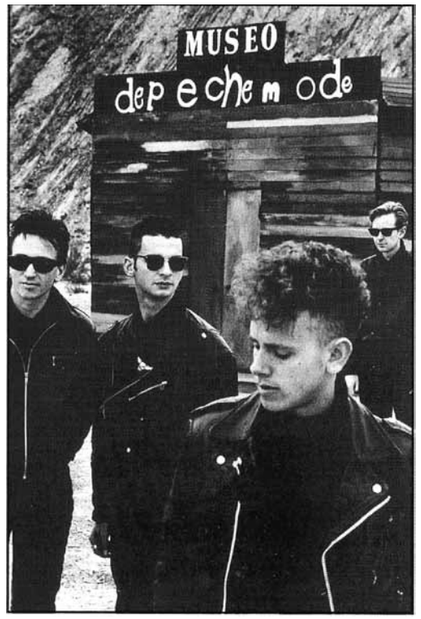

Depeche Mode | Tourbook | 1987

Route 66 | Tourbook | 1987

Dave Gahan, Maritn Gore, Alan Wilder | Tourbook | 1987

Je jún 1988 a čierny kult sa do veľkej miery aj vďaka Corbijnovému pričineniu dostáva do extázy, ktorá vrcholí posledným koncertom v rámci turné na štadióne Rose Bowl v kalifornskej Pasadene pre neuveriteľných osemdesiat tisíc fanúšikov.

O pár mesiacov na to vychádza oficialny záznam koncertu s názvom „101“, ktorého vizuálnu stránku si po prvykrát v histórii Depeche Mode berie na starosť práve Corbijn a je sa na čo pozerať, špeciálne tak na jeho vinilovú ediciu. Kompletne čiernobiela a Corbijnovsky nedokonalá zbierka koncertných, backstage a niekoľkých zdanlivo náhodne vybraných obrazov krásne vyžaruje „hustotu“ atmosféry na mamutiom turné, ktoré Depeche Mode v tej dobe absolvovali. Veľmi pôsobivé sú hlavne fotografie Martina Gorea v lúčoch svetiel, vo svojom typicky koženo-reťazovom obleku práve v momente, keď spieva jednu zo svojich balád, alebo nenápadná referencia k jednej z B strán albumu a zároveň známej spojke, v podobe pohodenej značky s nápisom „Route 66“.

Obvzlášť silným nábojom je nabitý Gahanov portrét, ktorého Corbijn zachycuje tesne po skončení ich posledného vystúpenia ako skľúčeného a unaveného v zákulisí koncertu. Pri živých záberoch dokonale využíva hru protisvetiel bohatej pódiovej show na vykreslenie tej pravej „čiernej“ atmosféry, do ktorej zasadzuje siluety jednotlivých členov kapely.

Depeche Mode si tak splnili sen, ktorou bolo dobyť Ameriku. Popri tom si prechádzajú obrovskými zmenami ako po hudobnej, tak po vizuálnej stránke. Dnes to už znie možno trochu úsmevne, ale Anton Corbijn pretvoril imidž Depeche Mode doslova zo dňa na deň. Do karát mu určite hraje aj fakt, že Depeche Mode dospievajú a z niekdajšej synth-popovej formácie sa stáva fenomén, ktorý pomocou nádherných textov a výrazných melódii hladí na duši všetkým ukrivdeným, a po zmene túžiacim ľuďom. S tým sa vie Corbijn určite stotožniť, a s ľahkosťou svoje pochopenie prenáša do vizuálnej podoby, ktorá tak dotvára nejaký väčší celok a väčší zážitok.

“Je možné povedať, že existencia Depeche Mode sa rozdeľuje na pred Corbijnom a po Corbijnovy?”
“Áno.”

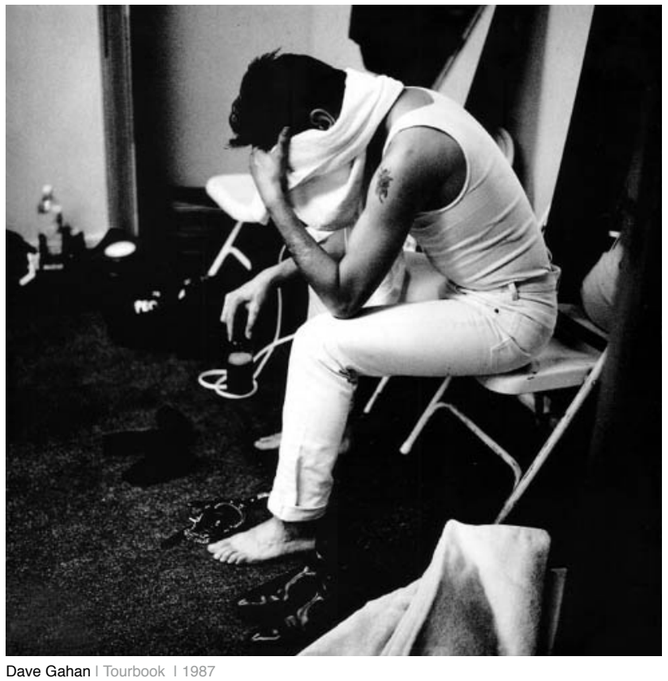

Dave Gahan | Tourbook | 1987

VIOLATOR

V rokoch 1988-1990 trávi Corbijn s Depeche Mode podstatnú časť svojho času a stáva sa práve tým neodmysliteľným členom kapely. Depeche Mode sa nesú na vlne obrovskej popularity, a len niekoľko mesiacov po vydaní živého albumu „101“ prichádzajú s ich asi najpredávanejším singlom vôbec, „Personal Jesus“.

Corbijnovi je opäť zverený návrh vizuálu, ktorý určite prekvapil. Možno je to vplyvom elektronických základov, možno Corbijnovou spriaznenosťou so symbolmi, alebo kombináciou oboch, každopádne k Depeche Mode sa symbolika jednoducho hodí. A nejakým možno trochu perverzným spôsobom o to lepšie, keď má v sebe aj trochu viery. Nejak tak by sa dal opísať zaujímavý, a pritom veľmi jednoduchý dizajn pre obal singlu „Personal Jesus“.

Personal Jesus | Natáčanie videoklipu | 1989

Corbijn ešte ako malý bonus a vedomí si zberateľskej hodnoty nosičov, umiestňuje na rôzne edície singlu (MC, 7“, 12“, CD) zvlášť portréty členov kapely pózujúcich s nahou ženou.
K singlu už neodmysliteľne patrí aj videoklip, ktorý je pre Corbijna prvým farebným pre Depeche Mode a zachytáva kapelu v atmosfére svojsky pojatého divokého západu.

Depeche Mode nahrávajú nový album Violator (Násilník), ktorý sa časom stane ich najúspešnejším v kariére. Corbijn aj v prípade návrhu obalu pre Violator využíva symboliku (tentokrát červenej ruže), a v priebehu roka 1990 ešte vytvára dizajn a videoklipy pre zvyšnú trojicu singlov „Enjoy The Silence“, „Policy Of Truth“ a „World In My Eyes“. Tieto spolu s bonusom v podobe ďalších dvoch videoklipov pre piesne „Halo“ a „Clean“, vychádzajú na video kompilácii pod názvom „Strange Too“, a voľne tak naväzujú na prvý diel.

Corbijn je s Depeche Mode len niečo okolo štyroch rokov, a už má na svedomí dohromady jedenásť hudobných videí!

Séria portrétov pre singel Personal Jesus | 1989

Depeche Mode | Strangers | 1990

Kapela sa opäť pripravuje na turné a tentokrát sa chystá použiť veľkoplošné plátna, pre ktoré potrebujú vhodné projekcie. Corbijn si tak k svojim funkciám pripisuje ešte jednu. Turné sa opäť stáva obrovským úspechom, a jeho podpis na celkovom prevedení koncertného vystúpenia výrazne poznať. Využitie vysoko kontrastných siluet, poprípade detailov na tvár je na vtedajšiu dobu veľmi inovatívnym prvkom a turné sa v spomienkach fanúšikov uložilo ako jedno z najlepších.

CUDZINCI

Posledné dva roky práce priniesli aj azda najzaujímavejšiu súhrnú kolekciu Corbijnových fotiek kapely, ktorá ju ukazuje v úplne rozdielnych svetoch. V roku 1990 vychádza súhrnná kolekcia prevažne nepublikovaných záberov pod názvom „Strangers“ (Cudzinci).

Tento sto dvadsať stránkový sumár je jeho iba druhou autorskou knihou, a Corbijnove pochopenie pre výraz kapely je očividný. Sám vycítil rôzne pohľady a nálady na kapelu, ich ohromujúcu popularitu či už na západnom pobreží ameriky, alebo fanatickú podporu fanúšikov v rámci východného bloku. Hudba Depeche Mode znamená pre tieto dva rozdielne svety vždy niečo iné. Pre Ameriku je Depeche Mode módou, vykročením z rockového stereotypu k silným melódiam syntezátorov. Pre východný blok zase cestou von z opresie, čiernym svetlom, s ktorým sa mladé generácie socialistického režimu stotožňujú a dodávajú ich pohľadu na nie veľmi ružovú budúcnosť ten správny temný nádych.

Dave Gahan | Enjoy The Silence | 1990

Dave Gahan | Halo | 1990

Martin Gore | Strangers | 1990

Alan Wilder | Strangers | 1990

Dave Gahan | Strangers | 1990

Andy Fletcher | Strangers | 1990

Sarkazmus, ktorý s obľubou používa takmer všade, je patrný hneď z názvu a nesie sa naprieč celou zbierkou. Ako už býva zvykom, do určitej miery spôsobeným jeho nie veľmi dobrou angličtinou, Corbijn je svoj predslov schopný napísať naozaj stručne, no veľmi prirodzene.

„Myslím, že Depeche Mode mám naozaj rád!“

I really like depeche mode. I guess!

Táto kolekcia prezentuje veľké množstvo práce zo všetkých strán a Corbijnova vtedy už posadlosť kapelou dodáva fotkám veľmi príjemný nadnášajúci, miestami voyeristický, nádych. Fotografie sú veľmi silne tématicky ladené, súbory sú navzájom veľmi kontrastné či už spracovaním, výberom lokácií (púšt v okolí Los Angeles vs. jesenná chladná Praha), a miestami až znepokojujúcimi zmenami nálad.

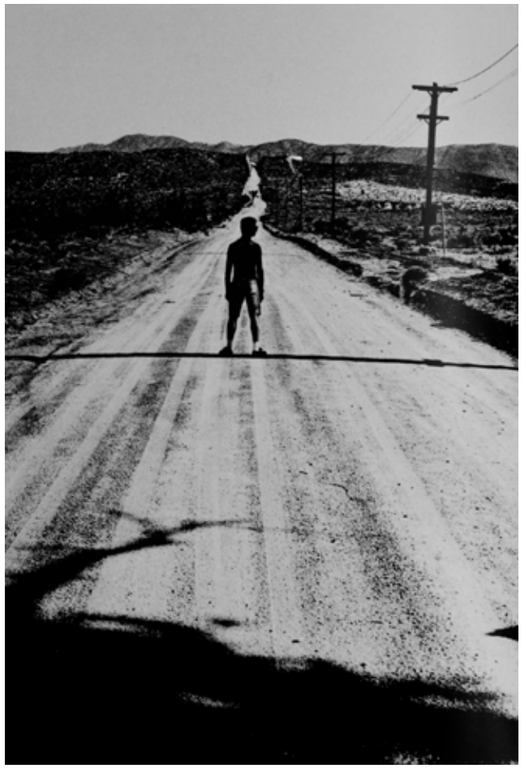

Dave Gahan | Kalifornia, Strangers | 1990

„The West“ - to je Dave Gahan v krátkych džínach, do pása nahý, s retiazkou a slnečnými okuliarmi. Corbijn si s prvoplánovosťou nerobí vôbec ťažkú hlavu. Chce fotkami niečo povedať, má veľmi jasnú predstavu o výraze, ktorý chce dosiahnuť no zároveň sa pritom aj baviť. Depeche Mode sa už nezamýšľajú nad tým, keď Anton vytiahne ako jednu z rekvizít drevenú pištolku a strčí ju Gahanovi za ďžíny, alebo keď svoje objekty stavia pred tak typický symbol Ameriky ako je karavan zasadený do kalifornskej púšte.

Martin Gore | Nový židovský cintorín, Praha, Strangers I 1990

„The East“ – to je Martin Gore v jarmulke hľadiaci na hrob Franza Kafku na Novom židovskom cintoríne v Prahe. Toto mesto sa v roku 1988 významne zapísalo aj do histórie kapely, ktorá tu koncertovala po prvykrát v rámci východného bloku. Vidieť Depeche Mode prechádzajúcich sa po v tej dobe ešte socialistickej Prahe, pôsobí veľmi sureálne. Corbijn vsadil temný imiďž kapely do zašedlých kulís socializmu a dáva im tak zvláštny, miestami až exotický rozmer. Vysoký kontrast fotiek, kožené bundy, ostré zostrihy a niekedy až komicky strašidelné výrazy kapely, a to všetko podporené výraznou stopou doby splýva do veľmi pôsobivého celku, na ktorý je jeho autor aj po rokoch stále právom pyšný.

Dave Gahan | Štvanica, Praha, Strangers I 1990

Depeche Mode “East” | Praha, Strangers I 1990

Dave Gahan | 1993

DEVOTIONAL ERA

Náročné turné zanecháva svoje stopy, a tak si Depeche Mode po jeho ukončení dávajú väčšiu pauzu. Dlhé roky na výslní, a cestách si začínajú vyberať svoju daň a vzťahy v kapele pre rôzne dôvody chladnú.
Gahan sa necháva unášať životom rockovej super hviezdy a po skončení World Violation Tour sa usádza v Los Angeles, kde spoznáva vtedy vychádzajúce kapely ako Jane‘s Addiction alebo Alice In Chains. S prehlbujúcim sa návykom na heroin, sa začiatkom Februára 1992 vracia do Európy kde všetkých prekvapuje svojím novým výzorom. S dlhými vlasmi a bradou, vychudnutý na kosť a s vidinou rockového albumu so všetkým čo k tomu patrí nenachádza u zvyšku kapely veľké pochopenie, ktorého nedostatok ich bude sprevádzať najbližšie tri roky.

Depeche Mode po veľkom úsilí nahrávajú album „Songs Of Faith And Devotion“, na ktorom sa predsa len posúvajú do viac rockovejšej, no hlavne ponurejšej polohy. Album je plné náboženských odkazov, skľúčenia a zrady, čo sa stáva pre Corbijna obrovskou inšpiráciou. Vizuálne stvárnenie celého projektu pojíma ako veľké koncepčné - miestami až megalomanské - dielo, ktoré presne vystihuje emócie vo vnútri kapely, ich stále rastúcu popularitu a Corbijnovi vlastnú interpretáciu hudobného zážitku. K už svojim stálym úlohám si naviac priberá aj stage design pre Devotional Tour, čím pokrýva vizuálnu stránku Depeche Mode už z úplne každého uhla.

Po prvý, a zároveň aj posledný krát v prípade štúdiového albumu využíva na vizualizáciu portréty členov kapely. Cez ich tváre umiestňuje nenápadné symboly, ktoré používa aj na pilotný singel albumu, „I Feel You“, a ktoré sa taktiež objavujú v obrovských zväčšeninách ako súčasť pódiovej show. Fotografie umiestnené vo vnútri bookletu zachytávajú kapelu pri natáčaní albumu v španielskom Madride, kde majú prenajatú obrovskú vilu prispôsobenú potrebám nahrávacieho štúdia. Corbijn s kapelou počas ich niekoľko mesačného nahrávania strávil niekoľko týždňov, z ktorých vyberá veľmi autentické, atmosférou nasiaknuté zábery.

Songs Of Faith And Devotion | Booklet | 1993

Výraz fotiek je oproti minulosti veľmi znepokojujúci a silný, hlavne tak portréty speváka Davida Gahana, ktorého zmena zovňajšku pod Corbijnovým pojatím pôsobí ešte viac šokujúco. Niektoré z edícii albumu obsahujú aj malé prekvapenie, ktoré sa skrýva pod nepriehľadným plastovým vnútrom, v podobe fotky výkladnej skrine s fetišistickými a S&M katalógmi.

Dave Gahan I Študio I 1992

Pre niektoré z námetov sa necháva inšpirovať svojím krajanom, Hieronymusom Boschom, jedinečným maliarom z prelomu pätnastého a šestnastého storočia, ktorý sa zaoberal vyobrazením božstva, hriechu a vykúpenia, neba a pekla. Od neho si Corbijn požičiava symbol vtáčej ženy na korčuliach, ktorý dominuje symbolike použitej pre kompletný vizuál piesne „Walking In My Shoes“ - objavuje sa v rôznych variáciach na obale singlu, hudobnom videu ako aj koncertných projekciách.

Depeche Mode I 1994

Corbijn trávi celých deväť mesiacov s prípravami koncertnej show pozostávajúcej z deviatich videoobrazoviek a dvoch obrovských plátien vsadených do dvojpodlažného pódia. Cieľom tejto

unikátnej show je maximalizovať pôžitok z hudby použitím kontrastných a saturovaných obrazov, s dôrazom na jednoduchosť. Pocitovo by mala pripomínať veľké obrazy na stene.

„Ak máte veľmi jednoduchý obraz, z ktorého urobíte veľkú zväčšeninu, dostáva obraz nádhernú silu. Je to niečo podobné ako keď niekde uvidíte portrét Lenina alebo Castra na veľkej stene.“

Pre potreby tourbooku volí Corbijn silno náboženskú tématiku s očividným odkazom na samotný album. Fotky vznikajú v niekoľkých lokalitách miest Los Angeles a San Diego, a prenášajú kapelu do pozície akýchsi kazateľov svojich vlastných žalmov. Gahan v tomto období úplne prepadá závislosti na heroine a skúša kam až je schopný zájsť.
S ohľadom na nie ďalekú budúcnosť, keď Gahan doslova vstáva z mŕtvych, naberajú tieto fotky aj formu akejsi spovede a zároveň predzvesti niečoho temného.

Depeche Mode I Tourbook I 1993

Dave Gahan I Tourbook I 1993

Depeche Mode I Walking in my shoes I 1993

Dave Gahan I Johannesburg, Tourbook I 1994

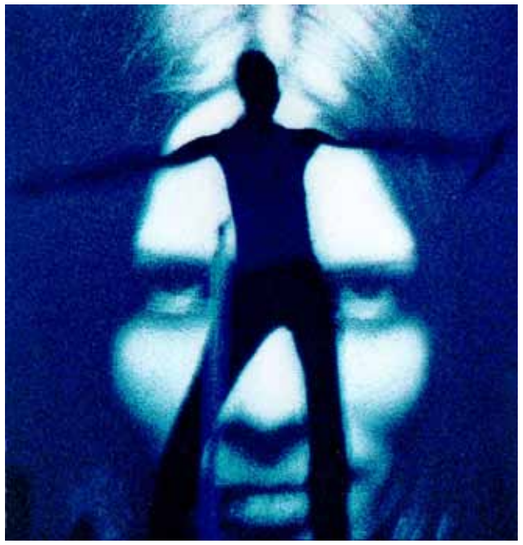

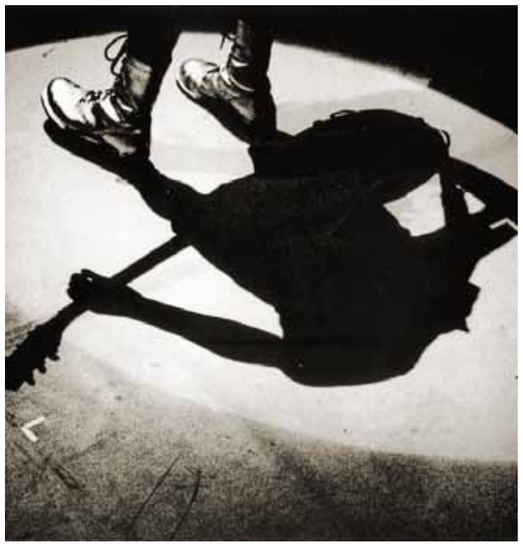

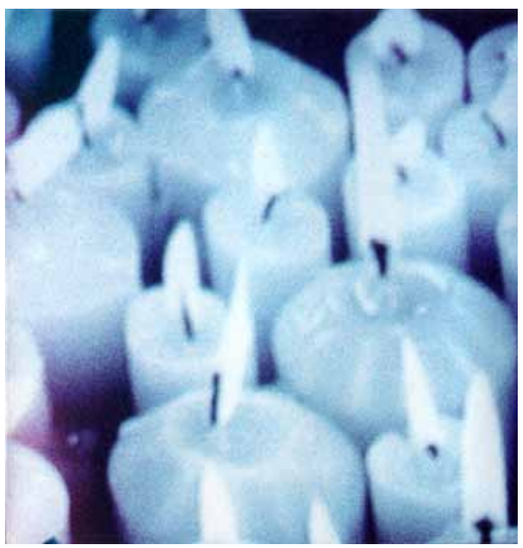

Devotinal tour I 1993

Pre druhú časť turné vychádza úplne nová verzia knihy, ktorej tentoraz dominujú kresby z prípravy pódiovej show, doplnené zábermi kapely z photoshootu v Johanesburgu v Južnej Afrike. Corbijn mal asi pocit, že atmosféra v kapele potrebuje trochu uvoľniť a volí viac prirodzené, a uvoľnené zábery.

„Depeche Mode. K tomuto menu mám tak blízko, žeby som si ho možno splietol aj za moje vlastné.“

Počas „Devotional Tour“ nafotí Corbijn množstvo koncertných fotografií, v ktorých často necháva dominovať práve pódiovú show a zábery z veľkoplošných projekcií. Dokonale využíva fakt, že má celý vizuál pod kontrolou, vie čo sa kedy a kde pohne. Fotky sú kompozične veľmi pôsobivé a obsahovo veľmi luxusné.

ULTRA

Ultra I Booklet I 1997

Intenzívne obdobie a prehlbujúca sa kríza v kapele má na jej fungovanie takmer fatálne dôsledky. Pár mesiacov po ukončení turné odchádza v polovici roku 1995 z kapely Alan Wilder, a aby toho nebolo dosť, o rok na to sa Dave Gahan v počiatkoch nahrávania nového albumu predávkoval heroínom. Nakoniec sa po absolvovaní nútenej odvykacej kúry vracia späť do života, a Depeche Mode po obrovskom úsilí a veľmi potichu opäť rozbiehajú práce na novom albume s názvom „Ultra“.

Corbijn taktiež vo veľkej tichosti rozbieha práce na novom vizuále, ktorý tentokrát nebude zahŕňať turné - spomienky na poslednú šnúru sú ešte stále čerstvé, a nikomu sa do tohoto zbesilého kolotoča zatiaľ nechce. Inšpirovať sa necháva práve Gahanovou

Dave Gahan I Barrel of a gun, videoklip I 1997

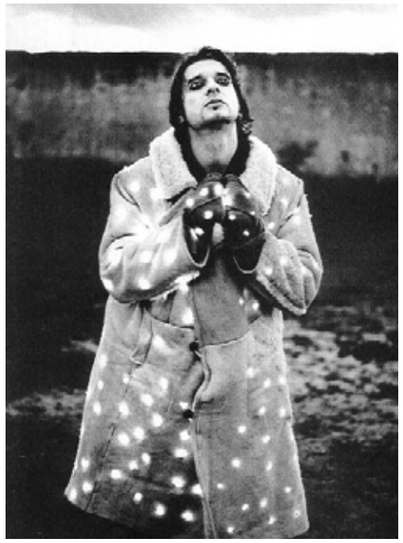

Depeche Mode I Barrel of a gun, videoklip I 1997

Depeche Mode I It's No Good, videoklip I 1997

Depeche Mode I It's No Good, booklet I 1997

nedávno minulosťou, keď ho stavia do rôznych typicky nadrogovaných polôh pozorovateľných ako z fotografií tak aj hudobných videoklipov (Barrel Of A Gun). Veľmi intenzívne pôsobia hlavne fotky, ktoré vznikajú popri natáčaní v marockom Marakéši. Tunajšie prostredie mu evokuje chémiou nasiaknuté šestdesiate roky, ktoré kombinuje s ostrým a veľmi netradičným líčením, keď napríklad maľuje speváko oči na zavreté viečka, a necháva ho sa trmácať ulicami mesta navlečeného do svetelného kabátu. Človek naberá dojem, že aj cez tieto fotky sa chce Gahan čo najrýchlejšie vyrovnať so svojou minulosťou, a Corbijn jeho spoveď zachytáva veľmi efektne. Zvyšných členov kapely často umiestňuje do akejsi spiacej polohy, ktorá má navodiť pocit Gahanovho odlúčenia od okolia a ich zdanlivého nezáujmu vo chvíľach keď mu bolo najhoršie.

Z albumu Ultra vychádza už tradične štvorica singlov, z ktorých pre každy vytvára vizuálnu interpretáciu, a necháva sa inšpirovať či už symbolom „Fleur-de-lis“ v prípade „It's No Good“, ktorý má asi symbolizovať svätú trojicu, alebo svojou vlastnou dcérou Emmou, ktorá je len vo svojich piatich rokov spoluautorkou vizuálu pre singel „Home“.

Ku koncu roka 1998 sa na podporu nedávno vydanej kolekcie singlov kapela vydáva na štvormesačné turné, ku ktorému Corbijn vytvára už tradične návrh pódia a filmové projekcie. Tentokrát sa všetci zhodnú, že s ohľadom na relatívne krátke turné by produkcia nemala byť nejak náročná a okázalá, ako to bolo v prípade „Devotional Tour“.
Pre fanúšikov je toto obdobie dá sa povedať vzkriesením, keďže kapela koncertovala naposledy pred celými štyroma rokmi. Túto malú oslavu, ktorou je viacmenej každy z týchto koncertov, Corbijn vsadil do divadelného až kabaretného prostredia s veľmi decentným využitím projekčných plátien a mohutného symbolu DM vyskládaného z jednoduchých svetiel. Viacmenej jediná séria Corbijnových fotiek z tohoto turné sa objavila iba v podobe veľmi limitovanej edície pozostávajúcej z dvanástich takzvaných promo kariet.

Ultra I booklet I 1997

EXCITER

Depeche Mode sa po dlhoročnej zbesilej jazde potrebujú zastaviť a nabrať nové sily. Martin Gore si prechádza svojou prvou vážnou skladateľskou krízou, z ktorej sa snaží dostať presťahovaním sa do slnečnej Santa Barbary v Kalifornii. Pri vytváraní vizuálu tentokrát Corbijn viac spolupracuje s Martinom Goreom, ktorý má predstavu niečoho viac pozitívneho. ***„Mali sme toľko čiernych albumov, žeby sa už patrilo do toho vniesť trochu farby***“, komentuje svoj pohľad Martin Gore. Corbijn prichádza s myšlienkou nejakého výrazného falického symbolu, ktorá znie na prvé počutie neprijateľne. Nakoniec popri foto shoote k novému albumu

Exciter | Booklet | 2001

v Santa Barbare, Corbijn objavuje druh šťavnatého kvetu s názvom Agáve, pripomínajúci svojími listami kaktus a pri pohľade zhora dostáva aj ten správny falický tvar.

„Nemá veľmi hlboký význam, ale je to pekný obraz a má sexuálny nádych.“

Uvoľnenosť a viac pozitívnej energie vnáša aj do množstva prevažne farebných portrétov, ktoré vznikajú v slnečnej Kalifornii. Kontrast oproti predchádzajúcim rokom je v atmosfére záberov obrovský, a vnáša do jej výrazu akoby nový život, ktorý nepochybne potrebuje. Zvlášť osviežujúco pôsobí séria portrétov pri vonkajšom bazéne, alebo portréty pri už spomínanom Agáve.

Exciter | Booklet | 2001

Exciter | Booklet | 2001

Exciter | Tourbook | 2001

Exciter | Promo | 2001

Exciter | Tourbook | 2001

Exciter | Tourbook | 2001

Exciter | Promo | 2001

V tomto období Corbijn pracuje aj na svojej ďalšej autorskej knihe „A. Somebody“, zbierkou auto portrétov, v ktorej impersonuje legendy hudobnej scény (Hendrix, Marley, Mercury). Podobné postupy sa prejavujú aj v niektorých záberoch Depeche Mode, keď im nasadzuje rôzne druhy masiek od afro účesu až po Hellraisera.

Depeche Mode sa snažia trochu zhodiť temný image, ktorý si posledných pár rokov budovali a vydávajú veľmi čerstvý, v mnohých ohľadoch minimalistický album. Na jeho podporu sa vydávajú na turné, tentokrát o niečo väčšou produkciou, ktorej návrh opäť vytvára Corbijn a dominuje jej obrovská projekčná

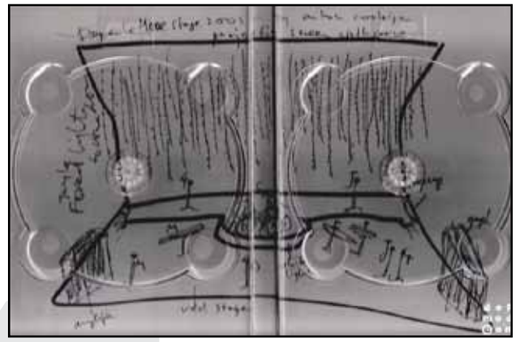

plocha. Depeche Mode sa chcú ľuďom priblížiť, čo si vyžaduje pôsobiť na pódiu viac ako kapela a tomu je prispôsobená ako scéna, tak aj samotné projekčné filmy (Waiting For The Night, In Your Room, Black Celebration). Z turné vychádza filmový záznam „One Night In Paris“, ktorý je druhým pod Corbijnovou réžiou. Jeho DVD edícia v luxusnom digipacku je miestom, kde sa objavuje aj niekoľko koncertných fotiek elegantne doplnených o náčrtky pódia, Corbijnové poznámky alebo symboly používané v projekčných filmoch.

One night in Paris | Booklet | 2001

Exciter | Tourbook | 2001

Martin Gore, Loverman | Booklet | 2003

SÓLO

Po ukončení turné rozbiehajú spevák Dave Gahan ako aj skladateľ Martin Gore vlastné sólové projekty, na ktorých obaja ostávajú verní Corbijnovmu objektívu. Za dlhé roky spolupráce sa vytvorilo silné puto a nesporne aj istota kvality, ktorá k tejto úrovni šoubiznisu patrí.

V roku 2003 vydáva Gahan svoj prvý autorský album nesúci názov „Paper Monsters“. Prezentuje sa na ňom zbierkou veľmi osobných, miestami i trochu naivných piesní, ku ktorým Corbijn vytvára jednoduchý vizuál z portrétov doplňovaný kresbami s jemnými črtami papierových príšeriek. Gahan k svojmu albumu aj intenzívne koncertuje a vydáva koncertné DVD, ktoré doprevádza Corbijn svojimi tématickými koncertnými fotografiami. Ilúziu Gahana ako tú

Dave Gahan, Paper Monsters | Booklet | 2003

Martin Gore, Counterfeit² | Booklet | 2003

hlavnú papierovú príšeru zachytáva chytrým využitím ostrých pódiových svetiel a Gahanovho grotesktného tieňa mihotajúceho sa pódiom.

Martin Gore svoj druhý sólový počin Counterfeit² pojíma ako poctu hudobníkom, ktorý ho zásadne ovplyvnili pri jeho vývoji ako dvorného skladateľa Depeche Mode. Necháva sa inšpirovať Davidom Bowiem, Nickom Caveom, Lou Reedom či Bobom Dylanom a nepochybne tomu prispôsobuje Corbijn aj výraz Goreho portrétov z tohoto obdobia. Séria štyroch portrétov, a zároveň aj štyroch rôznych uhlov pod ktorými dopadajú na Goreho lúče slnka, má asi za úlohu symbolizovať akési osvietenie, alebo pôsobenie rôznych smerov, ktoré ho počas jeho skladateľskej kariéry ovplyvnili.

Dave Gahan, Live Monsters | Booklet | 2003

Playing the Angel | Tourbook | 2005

DARK FORCE

V roku 2004 uplynulo od takmer zničujúceho obdobia Depeche Mode už desať rokov, počas ktorých jej členovia znovu nachádzajú zmysel v tom čo robia, a začínajú si viac užívať proces od nahrávania nového materiálu v štúdiu až po koncertovanie. Dave Gahan, povzbudený úspechom svojho sólového albumu prichádza do štúdia s jasnou správou, chce sa na novom albume podieľať aj svojimi vlastnými textami. Po dvadsiatichštyroch rokoch keď jeho charakteristický

Playing the Angel | Tourbook | 2005

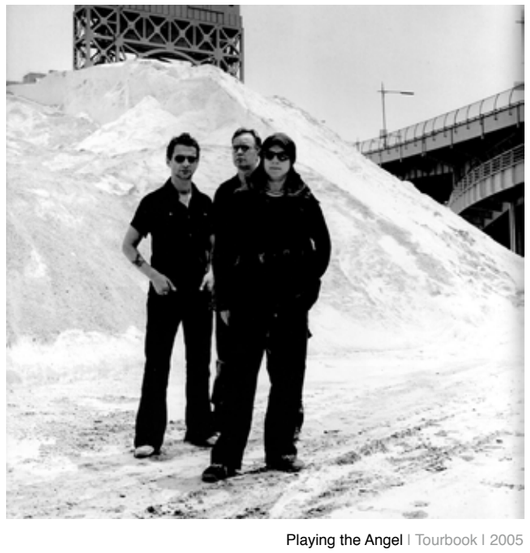

Playing the Angel | Tourbook | 2005

Playing the Angel | Tourbook | 2005

barytón dával život takmer výhradne textom Martina Goreho, si Gahan plní jeden zo svojich veľkých cieľov a na novom albume Depeche Mode sa tak objavujú prvé autorské piesne Davea Gahana.

Po experimentálnom a v mnohých ohľadoch jemnom Exciteri, vychádza v októbri roku 2005 album „Playing The Angel“, ktorý je fanúšikmi považovaný za akýsi návrat k temnej strane Depeche Mode.

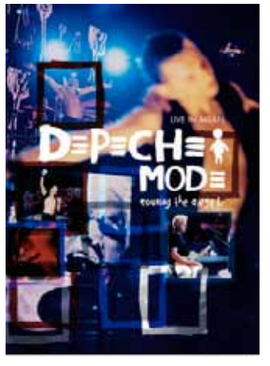

Corbijn, ktorý už tradične zastáva úlohu vizualného režiséra kapely, je opäť povolaný do slnečnej Santa Barbary, kde kapela práve nahráva nový album a kde sa aj uskutočňuje prvý photoshoot pre nový album. Mesto, ktoré je vďaka svojej geografii a stredozemnej klíme často označované za americkú riviéru nie je práve tým ideálnym miestom pre fotenie. Corbijn tak viac improvizuje a tú správnu atmosféru dodáva fotkám hlavne svojim technickým spracovaním a občas si netradične pomáha aj dodatočnou kulisou v podobe napríklad polorozpadnutého športiaka. Skôr než na vopred pripravený koncept sa spolieha na prirodzený vývoj počas fotenia, ktorý mu napomáha pri vytváraní si nejakej ucelenejšej myšlienky kam fotky smerovať.

Playing the Angel | Tourbook | 2005

Playing the Angel | Tourbook | 2005

Playing the Angel | Tourbook | 2005

Kapela sa presúva na ďalšiu nahrávaciu session do New Yorku, kde ich Corbijn opäť navštívi a fotí niekoľko ďalších promo fotografií ako v exteriéroch tak aj upravených priestoroch nahrávacieho štúdia. V tomto období intenzívne pracuje aj na vizuále pre obal nového albumu, ktorého názov si interpretuje jemu typickým spôsobom a prichádza s konceptom pierkového mužíčka (Featherman). Zaujímavosťou je, že pre vytvorenie vizuálu Corbijn používa techniku vystrihovačiek z papiera. Tieto motívy a použitú techniku uplatňuje aj pri vizualizácii pre single „Precious“ a „A Pain That I‘m Used To“.

Od posledného Corbijnovho videa pre Depeche Mode uplynulo osem rokov (Useless) a povzbudený úspechom svojej nedávno vydanej kolekcie hudobných videoklipov „The Work Of Director Anton Corbijn“, sa opäť vracia aj do úlohy režiséra. Pre pieseň „Suffer Well“, ktorá je jednou z Gahanových príspevkov na albume, natáča na sklonku roka 2005 pravdepodobne najvtipnejšie video Depeche Mode. Video je zasadené do kulís mesta z päťdesiatych

Touring the Angel | 2005

Suffer well | Videoklip | 2005

rokov a grotesktným spôsobom stvárňuje Gahanove trmácanie sa životom v období jeho drogového ošialu. Corbijn sa v tejto dobe pripravuje na natáčanie filmu Control a video využíva aj ako jednu z príprav na svoj prvý celovečerný počin. Nebol by to Corbijn, ktorý by scenérie vytvorené k videu nevyužil aj na menší photoshoot, z ktorého fotky sa objavujú na nosičoch spomínaného singlu. Zvlášť úsmevne tak pôsobí séria portrétov zachycujúca Martina Goreho a Andyho Fletchera v úlohe manželského páru v svadobných šatách s veľmi presvedčivým mejkapom a stylingom.

Na podporu albumu sa kapela vydáva na turné, ktorého stage design a filmové projekcie opäť zveruje Corbijnovi. Po úspešnom zvladnutí niekoľkých posledných šnúr, sa rozhodli koncertovať o niečo viac, čo im dovoľuje aj náročnejšiu produkciu. Corbijn sa pre vizuálne stvárnenie koncertnej show spája

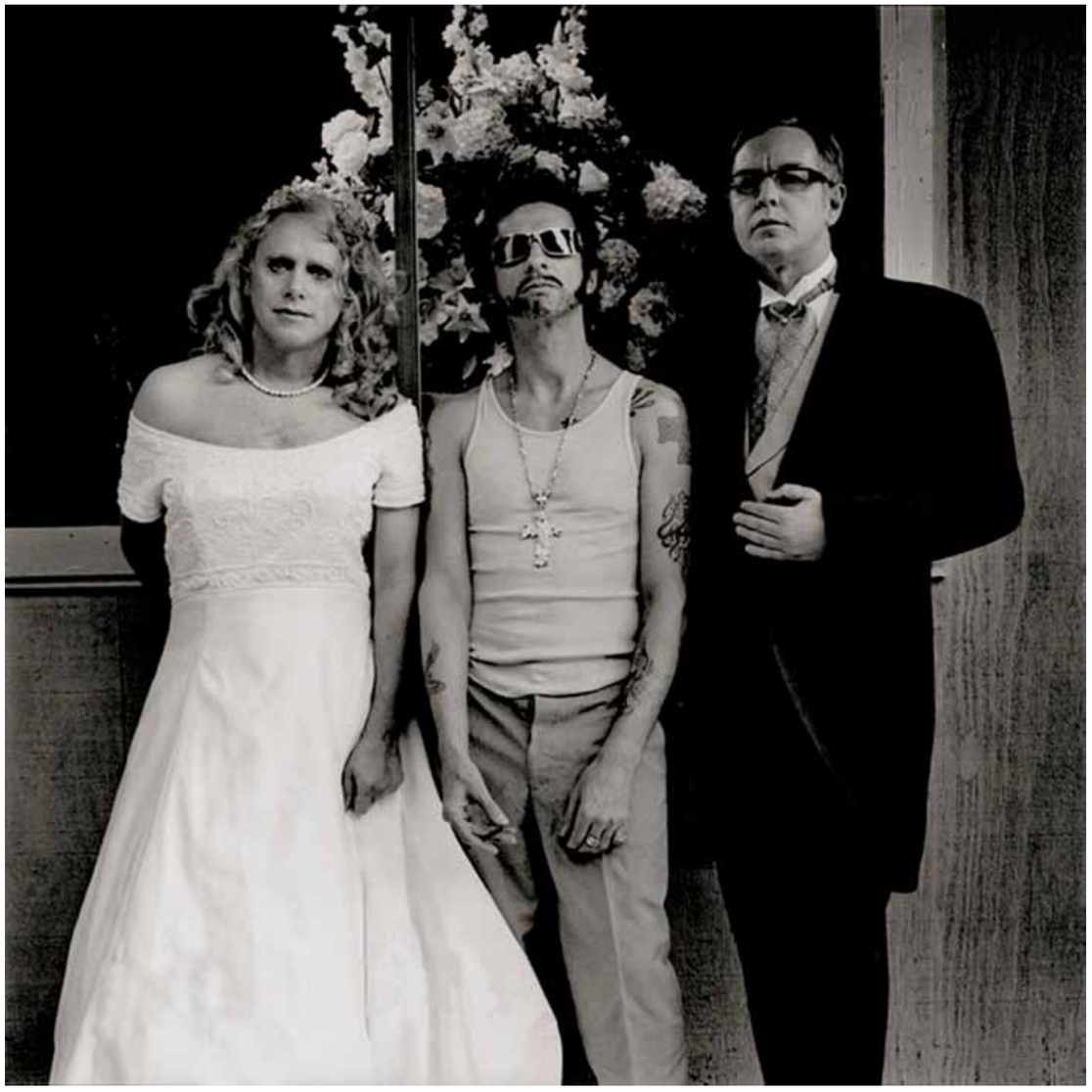

Suffer well | Videoklip | 2005

so známym odborníkom Blue Leechom, ktorý má na starosti prevedenie živých záberov kapely, poprípade ich kombinácia s Corbijnovými projekciami, na šesť veľkoplošných led obrazovíek. Samotnému pódiu dominuje obrovská oceľová guľa, na ktorú Corbijn umiestnil niekoľko led panelov, a ktorá má slúžiť ako akýsi komunikátor kapely s obecenstvom.

SOUNDS OF THE UNIVERSE

Len niekoľko málo mesiacov po ukončení megaúspešného turné k albumu „Playing The Angel“ sa Martin Gore vracia k písaniu nových piesní. Sám seba prekvapil, zväčša mu to trvá oveľa dlhšie, a možno aj tento fakt predznamenáva, že nasledujúcich pár rokov bude pravdepodobne ich najlepšími.

Corbijn má za sebou svoj prvý celovečerný film, ktorý naštartováva jeho dráhu veľmi schopného a nádejného režiséra. Film Control dokumentujúci život frontmana kapely Joy Division Iana Curtisa, je pre Corbijna takmer osobnou témou. V nádhernom snímku s nemenej kvalitnými hereckými výkonmi Corbijn dokonale využíva svoje skúsenosti z fotografie a desiatok hudobných videí. Corbijn, ktorý nedokázal svoju myšlienku o filme predať producentom sa rozhodol ho financovať na vlastnú päsť, a v dňoch keď bolo najhoršie mu podáva pomocnú ruku aj Martin Gore.

Sound Of The Universe | Limitovaná edícia | 2009

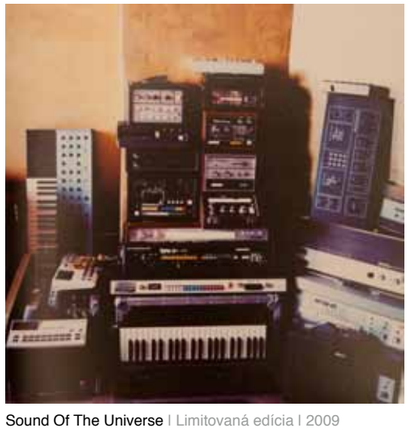

Sound Of The Universe | Limitovaná edícia | 2009

Sound Of The Universe | Limitovaná edícia | 2009

Sound Of The Universe | Štúdio | 2009

V máji 2008 sú Depeche Mode opäť v štúdiu a začínajú práce na albume, ktoré dostáva názov „Sounds Of The Universe“. Goreho vízia akéhosi kozmosu vyúsťuje do jeho nového fetišu, ktorým sú analógove syntezátori a bicie automaty.
V obklopení a za pomoci desiatok dnes už starožitných prístrojov siahajúcich až do začiatku šesťdesiatych rokov, vytvárajú jeden zo svojich najsilnejších experimentov. Sila a nadčasovosť „Sounds of the Universe“ si vyžaduje aj náležite intenzívny vizuál, ktorý Corbijn pojíma veľmi koncepčne a symbolika akéhosi univerza je patrná od návrhu obalov singlov, samotného albumu, fotiek, či návrhu pódia a k nemu už tradičných filmových projekcií. Rozsah Corbijnovho podielu na vizuálnom stvárnení Depeche Mode je porovnateľný, ak nie väčší, s neslávne známym obdobím „Devotional“, tentokrát však s veľmi odlišným a viac osviežujúcim nádychom.

V poradí dvanásty štúdiový album vychádza po ôsmich mesiacoch práce v apríli roku 2009, a z pomedzi jeho rôznych formátov vystupuje do popredia hlavne jeho limitovaná „Deluxe Box Set“ edícia, ktorej dominuje luxusná osemdesiat stránková kniha fotografií „words & images of the universe / depeche mode + anton corbijn“. Knihu otvára krátky rozhovor Corbijna s jednotlivými členmi kapely, ktorí vyjadrujú svoj osobný pohľad na univerzum. Viac než štyri desiatky prevažne celostranových, poprípade dvojstranových zväčšenín, ktoré sa nesú ruka v ruke s textami všetkých nových piesní, vytvárajú pôsobivé univerzum, ktorým Depeche Mode sú pre milióny fanúšikov na celom svete. Tématicky azda najvystížnejšie sú portréty pri newyorskej Unisfére, obrovskej oceľovej skulptúre, postavenej začiatkom šesťdesiatych rokov architektom Gilmore David Clarkom, symbolizujúcej začiatok vesmírneho veku. Medzi výber lokácií volí Corbijn či už priestory hvezdárne, alebo plátna s pôsobivou maľbou zeme, no aj štúdiové zábery vďaka všadeprítomným elektronickým mašinkám dostávajú atmosféru akéhosi vesmírna.

Začiatkom leta 2009 vyráža kapela na ich prvé štadiónové turné, na ktorom takmer denne vystupujú pre päťdesiattisícové publikum. Corbijn opäť navrhuje pódiovú show, pozostávajúcej z troch obrovských led obrazoviek doplnených led

Sound Of The Universe | Booklet | 2009

Sound Of The Universe | Limitovaná edícia | 2009

hemisférou, ktorú využíva na vypichnutie rôznych symbolov (havranie oko, ženské pery, portréty kapely) počas projekčných filmov. Veľmi odvážne a kontroverzne pôsobí projekčný film pre skladbu „Strangelove“, zachycujúci lesbický pár pri ich sexuálnych hrátkach, ktorý sa členovia kapely po niekoľkých koncertoch rozhodli upraviť, keďže film na seba strhával až príliš veľa pozornosti. K turné nechýba Corbijnom nafotený tourbook, ktorého prvá polovica obsahuje prevažne zábery z natáčania projekčného filmu k piesni „Enjoy The Silence“, členovia kapely v ňom v štýle „Sounds Of The Universe“ pózujú oblečení do skafandrov. Zvláštnu silu získava Corbijnové minimalistické logo albumu, pred ktorého veľkou zväčšeninou vytvoril sériu štúdiových portrétov, a ktoré tak pomyselne uzatvárajú celý koncept.
Turné v dobe písania tejto práce ešte stále prebieha a jeho koniec je plánovaný na prvú polovicu roku 2010. V rámci šnúry sa Corbijn objavil už na viacerých vystúpeniach kapely kde fotografoval živé zábery (Luxembursko, Budapešť, Paríž).

ZÁVER

Je zaujimavé ako málo je známe Corbijnove dielo pre Depeche Mode, ktorí su v jeho kariére nepochybne najväčším projektom. Fakt, že väčšina mojich známych z oblasti fotografie ani len netušila, že s Depeche Mode má vobec niečo spoločné ma presvedčil, že význam táto práca určite má. Samozrejme jednotlivé pojmy „Corbijn“ a „Depeche Mode“ boli známe snáď každému, ale o ich tak úzkom prepojení vie, okrem fanúšikov, len málokto.

Všeobecne sa dá povedať, že meno Corbijn je dnes spájané s portrétovou fotkou (Famouz, Star Trak) a v poslednej dobe hlavne s filmom Control. Čím ale Anton Corbijn naozaj žije? Ako som už písala na začiatku práce, jeho motiváciou fotografovať bola vždy v prvom rade hudba. Tak ako vo svojich začiatkoch v sedemdesiatych rokoch, tak aj dnes sa spolu s jeho neodmysliteľným Hasselbladom stále objavuje na koncertoch jeho skoro vlastných hviezd naprieč kontinentami.

Tisícky fotografií a shootingov, desiatky videoklipov, návrhov vizuálov pre hudobné nosiče, živé koncerty a Corbijnova exkluzivita Depeche Mode pri návrhu pódií, ale vôbec jeho komplexný podiel na vizuálnej prezentácii jedného z najúspešnejších hudobných zoskupení, je podľa mňa fenoménom, ktorému sa len ťažko hľadá konkurencia.

Mám názor, že Corbijnove vízie, nech už sa jedná o akékoľvek médium, pri Depeche Mode dávajú najucelenejší zmysel, ako keby všetky jeho výrazové prostriedky spolu s hudbou do seba krásne zapadali. Pri osobnom stretnutí ma zaujímali aj jeho plány do budúcna. Celkom prekvapivo reagoval slovami ***„Myslím, že vo fotografii som dosiahol to čo som chcel.“***

V budúcnosti sa plánuje venovať viac filmu, čo je pre neho hlavne veľká výzva, kde môže zúžitkovať svoje dlhoročné skúsenosti s fotkou a osobne tento smer cíti ako prirodzený vývoj. No v zápätí dodáva, ***„Ale napríklad Depeche Mode, to je niečo iné.“***

POUŽITÁ LITERATÚRA

Anton Corbijn, Strangers, 1990

Anton Corbijn, Werk, 2000

Anton Corbijn, Work Of Director, 2005

Depeche Mode, Music For The Masses Tourbook, 1987

Depeche Mode, Music For The Masses Limited Edition, 2006

Depeche Mode, World Violation Tour Tourbook, 1990

Depeche Mode, Violator Limited Edition, 2006

Depeche Mode, Devotional Tourbook, 1993

Depeche Mode, Devotional DVD, 2004

Depeche Mode, Songs Of Faith And Devotion Limited Edition, 2006

Depeche Mode, Exotic/Summer Tour Tourbook, 1994

Depeche Mode, Exciter Tour Tourbook, 2001

Depeche Mode, Ultra Limited Edition, 2007

Depeche Mode, Exciter Limited Edition, 2007

Depeche Mode, One Night In Paris DVD, 2001

Depeche Mode, Touring The Angel Tourbook, 2005

Depeche Mode, Touring The Angel DVD, 2005

Depeche Mode, Tour Of The Universe Tourbook, 2009

Depeche Mode, Sounds Of The Universe Deluxe, 2009

Made in Holland: Yearbook, 2007

Interview, DM Fan Club Československo, 1993

Interview, Electronic Beats Magazine, 2007

INTERNETOVÉ ODKAZY

Talk Time: Anton Corbijn, Guardian, 2005

http://www.guardian.co.uk/technology/2005/mar/31/interviews.onlinesupplement

Interview, De Wereld Draait Door, TV, Holandsko, 2009

http://www.youtube.com/watch?v=abXkTZdGOS4

Anton Corbijn, Wikipedia

http://en.wikipedia.org/wiki/Anton_Corbijn

Q&A: Anton Corbijn, CNN, 2006

http://edition.cnn.com/2006/TRAVEL/02/09/amsterdam.qa/

Anton Corbijn: Moving Pictures, Time, 2007

http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,1668232,00.html

How We Met: Dave Gahan & Anton Corbijn, The Independent, 2007

http://www.independent.co.uk/news/people/profiles/how-we-met-dave-gahan--anton-corbijn-744842.html

REGISTER MIEN

A

Alice in Chains, 36

Art of Noise, 17

B

Beatles, 12

Bosch Hieronymus, 38

Bowie David, 14, 49

Brood Herman, 12

C

Cave Nick, 49

Clark Gilmore David, 57

Control, 55, 59

Costella Elvis, 13

Curtis Ian, 55

D

Depeche Mode, 19, 21, 23, 25, 27, 31, 33, 36, 37, 41, 46, 49, 50, 56, 57, 59, 60

Dylan Bob, 49

E

Echo and The Bunnymen, 17

F

Fletcher Andy, 53

G

Gahan David, 19, 33, 36, 38, 39, 41, 48, 50, 53

Gore Martin 28, 34, 34, 49, 51, 53, 55, 56

H

Hendrix Jimi, 46

J

Joy Dovision, 13, 14, 55

Jager Mick, 14

Jane‘s Addietion, 36

M

Marley Bob, 46

Mercury Freddie, 46

N

New Musical Express, 13, 14, 19

P

Propaganda, 17

R

REM, 14

Reed Lou, 49

S

Solution, 12

Spancer Neil, 13

Stipe Michael, 14

U

U2, 14, 16